

Forfatter: Jacobsen, J. P.

Titel: En Arabesk (DK)

Citation: Jacobsen, J. P.: "En Arabesk (DK)", i Jacobsen, J. P.: *Lyrik og prosa*, udg. af Jørn Erslev Andersen ; Esther Kielberg , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1993, s. 82. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-jacobjp08val-shoot-workid62507.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Lyrik og prosa

[En Arabesk]

Fra Husets Tag drypper Snemassen ned
I tusinde Draaber med funklende Glands,
Og inde i Stuen er alle Former og Farver vakte
Af Formiddagssolens kraftige Skjær,
Saa Linjerne vugge sig frem til Ro
83 Og Farverne glide i bløde Fald
Fra slumrende Skygger
Til gnistrende Lys.
Se Gallaen løfter sit grønne Blad
Og viser de buede Aarer,
Gratierne dandse i rødlig Luft
Bag røde Gardiner,
Mens Vasen smiler i Guld og Blaat
Ad sin sælsomme Skygge,
Mens Gulvtæppets Blomster
Se ud, som de tro,
At Hyacinthernes stærke Duft
Sig svinger fra deres flade Kroner.
Men haanende Smil mod bedende Læber,
Sorgvilde Blikke og klagende Ord
Om brudte Løfter og svegen Elskov
Hilser al denne jublende Pragt
Vildsomt og stygt som Nattevindes
Dumpe Sus over solblank Vove.
»Jeg kan ikke leve,
Jeg vil ej slides Led for Led
Af lange Dages kvalfulde Timers Bøddeltag,«
Saa stønned hun og gik og Solen kasted
Et hurtigt Lysglimt gennem den aabne Dør.
Han lytted efter hendes Fodtrin,
De maatte komme,
Tunge, tunge.
Det forstaar sig, hun var jo en Del beklemt.
Tunge, tunge!
Ej de lød,
Ak, hun tørred maaske Graaden,
Ordned sikkert Kjolens Folder
Efter disse vilde Knæfald.
Tunge, tunge.
Blev hun da en Gang ej færdig.
Op med Døren!
Hun var gaaet.
Mon til Døden!
84 Spidst han smilte:
Ak, kun altfor godt han vidste,
Livet er en herlig Skat,
Som man ikke fra sig kaster,
Om den end er tung at bære.
Død og Solskin.
Nej, umuligt.
Og desuden Is paa Vandet.
Men endnu hans Øre lytted.
Og han vidste det saa sikkert:
Naar han vilde aabne Døren,
Stod hun der og græd bestemt.
Nej, hun var der, var der ikke.
Underligt hans Tanker vakled,
Underligt hans Væsen spændtes.
Tunge, tunge.

Aabned Døren hundred Gange,
Følte sælsom Angest vaagne,
Blev nervøs og mangled' Aande,
Trængte - latterligt - til Graad.